

GOLDY MOLDAVSKY

Pozemské rozkoše

PREPOZILA ZUZANA BIČIKOVÁ

COO
BOO

Pozemské rozkoše

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Goldy Moldavsky

Pozemské rozkoše – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Pozemské rozkoše

GOLDY MOLDAVSKY

COO
BOO

Text copyright © 2025 by Goldy Moldavsky
Translation © Zuzana Bičíková, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-267-4199-2

ISBN e-knihy 978-80-267-4213-5 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-4214-2 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-4200-5 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Alexovi, znovu a znovu

*Já přišel jsem za láskou do zahrady
a viděl jsem, co jsem dřív neviděl:
teď kaple se ocitla uprostřed,
kde dřív jsem se po trávě proháněl.*

William Blake, „Zahrada lásky“

ROSE

1

Ani ne hodinu po tom, co Rose poprvé vstoupila do svého nového domu, z něj vystřelila a dala se do běhu. Terén okolo Meadow Falls ještě neznala, a tak se zatím mohla orientovat jen podle silnice. Běžela, zatímco mandarinkově oranžový západ slunce přecházel ve fialově modrou noc, dál a dál, až domy řídly, dokud se neztratily úplně, a ze silnice vymizela takřka všechna auta. Zbyla jen čerpací stanice, která zářila jasným světlem jako lapač hmyzu. A ona jako moucha odsouzená ke zkáze zamířila přímo k ní.

Teď Rose stála v mrazivé mlze chladicích regálů a doufala, že si zchladí tělo – a emoce –, ale přišlo jí, že se jí řady nealkoholických nápojů hrající všemi barvami duhy jen s neonovou škodolibostí vysmívají. Vdechovala chlad a dovolila studenému vzduchu, aby ochladil pot, který se jí nashromáždil v prohlubni mezi klíčními kostmi a v záhybu horního rtu. Zkontrolovala mobil. Tři zmeškané hovory od otce. Cestu zpátky na adresu, kterou zapomněla a neobtěžovala si ji zapamatovat, bude muset najít přes Google Maps.

Za jejími zády se rozcinkal zvonek nad vchodem do obchodu.

Rose nemohla tušit, že během jedné z nejhorších nocí, co kdy prožila, potká lásku svého života. *Tady je*, jako by zvonek říkal. *Právě včas*. A když se otočila, pohled na něj jí vyrazil dech.

Chlapec mohl být stejně starý jako ona. Rose na něj zírala až moc dlouho, tak jako to často dělávala u obrazů v muzeu: zvědavě,

zaujatě. Aniž by to plánovala, jejich oči se střetly. Možná to byl jen výplod její fantazie, ale skoro by přísahala, že má radost, že ji vidí. Jako by se mu ulevilo. Rose pocházela z New Yorku a cizím lidem se nedívala do očí, natož cizím lidem, kteří se na ni usmívali.

Bylo to velice znepokojující. Zaplula do nejbližší uličky a schovala se za policemi s chipsy. Pak vykoukla. Zvonek opět zacinkal a do obchodu vešel nový chlapec. I on mohl být stejně starý jako ona. Jejím zorným polem se ovšem prosmýkl tak rychle, že ho sotva zaregistrovala. Rose se znovu zaměřila na prvního chlapce.

Padla jí snad do oka barva jeho trička? Nebyla tak docela červená. *Quinacridone Coral*, jasná oranžovo-růžová, byla tomu odstínu asi nejbližší. Jako obrovská dopravní značka, která jí říkala, aby zastavila, ustoupila a zpozorněla. Stál u stroje na ledovou tříšť, zády k ní, a vytahoval kelímek z držáku. Rose se v mžiku rozhodla, že jí to pomůže porozumět tomu podivně matoucímu okamžiku, do kterého byla vržena. *Jestli si vybere třešňovou, líbím se mu.*

Chlapec si zjevně z automatu naléval tříšť, z držení jeho těla ale šlo poznat, že ví, že ho někdo sleduje. Ruka se mu vznášela nad páčkou, která ovládala modrou příchuť. Ohlédl se přes rameno přímo na Rose. Možná ztuhla, nebo snad neznatelně zavrtěla hlavou, asi jako když nadhazovač na hřišti dává signál chytači. Chlapec zatáhl za druhou páčku a do připraveného kelímku se začala řínout zledovatělá červená tekutina. Rose se kousla do spodního rtu v marné snaze potlačit úsměv. Odtud má dobrý výhled na jeho profil. Zaujal ji jen vzhledem? Je hot. Esteticky i doslova. Na hladkém čele se mu třpytily kapky potu, tváře měl zarudlé, jako by sem spěchal. Ty samé tváře, na které Rose teď zírala, se rozzářily úsměvem. Rose se bleskově otočila a prohnala kolem řady plechovek pringlesek.

Z druhého konce uličky chlapce pozorovala, jak přechází ke stěně s ledničkami a hází si přes rameno pytel s ledem. Rose pořádně nevěděla, proč na něj zírá, a usoudila, že je čas se vypařit. Ale když vyšla z uličky a otočila se, narazila do něj, hrudník na hrudník, jeho kelímeček se promáčkl a obsah se rozlil mezi ně.

Po tričkách se jim rozprskl litr a čtvrt třešňové tříště. Na chlapcově tričku tekutina dokonale splynula, ale Rosein top vypadal, jako by jí někdo vrazil nůž do srdce. A když tam stála, mokrá, zmrzlá, s otevřenou pusou, nejhorší noc jejího života – která si jen na chvíli odpočinula, aby popadla dech – teď triumfálně překročila cílovou čáru.

„Ale ne,“ řekl chlapec. „To ne, moc se omlouvám.“ Položil pytel s ledem vedle převráceného kelímku a natáhl dlouhou ruku k horní polici. Popadl roli papírových ručníků a roztrhl plastový obal. Šok z nárazu a kontaktu s ledem Rose paralyzoval a zmohla se jen na to, že chytila lem trička a odtáhla ho od sebe, aby se na ni nelepila vlhkost. Sklouzla pohledem na muže za kasou. Steve – podle jmenovky – měl stejný výraz a spadlou bradu.

Chlapec klečel a utíral podlahu, světle hnědé vlasy byly až nešikovně blízko od Roseiných stehů. Když s podlahou skončil, vstal. „Nechápu, jak se mi to povedlo,“ zamumlal. Nechtěl, nedokázal se Rose podívat do očí, a tak se zaměstnal tím, že odtrhl další kus role. Ale i když natáhl zmačkaný kus papírové utěrky k Roseině topu, vypadalo to, že se jí vůbec nedotýká a jen otírá vzduch kolem ní. „Já, ehm...“

Rose od něj vzala kus papírové utěrky a oťřela se. „Není to tvoje vina. To já jsem vrazila do tebe.“

Teprve teď se jí konečně podíval do očí. Jenže přesně v tu chvíli se Steve rozhodl promluvit, a jejich oční kontakt se znovu

přerušil. „Uh, budete to muset zaplatit?“ vykoktal zpoza pultu. „Tu tříšť, led, roli utěrek – ten nepořádek?“

Chlapec znovu popadl led, obešel Rose a zamířil k pultu. „Nechceš něco?“ zavolal přes rameno. „Něco ti koupím. Moc se omlouvám.“

Rose vyběhla z domu ve velkém spěchu a nevzala si s sebou peněženku. Neměla vyloženě hlad, ale chtěla od toho chlapce něco dostat. Cokoli. Šla za ním a vzala si čokoládovou tyčinku vedle pokladny.

Vytáhl peněženku z džínů a položil na pult zbrusu novou stolarovku. „Že jsem vám přidělal práci,“ řekl Steveovi. Hodnota bankovky Steveovi vygumovala zamračený výraz z tváře i červenou skvrnu z podlahy. „Hele, já ti to vynahradím,“ řekl Rose.

Dál si otírala tričko, i když červená tekutina se už stihla vsáknout do bavlněné tkaniny. Rose nevěděla, co říct, a tak jen přikývla.

2

Venku kráčeli po tmavé, liduprázdné silnici, což Rose překvapilo, protože měla za to, že tu všichni jezdí autem. Ale byla ráda, že tenhle kluk auto neměl. Rose by si nikdy nedokázala obhájit, že nastoupila k někomu cizímu do auta. Ale procházka? Tu by mohla zvládnout.

„Mimochodem, jmenuju se Hart.“

„Jako anglicky...?“ Ukázala na střed své hrudi, načež chlapcovi zacukaly koutky a na jedné tváři se mu objevil dolíček.

„H-A-R-T,“ vyhláskoval.

Usmála se. „Rose Paulyová. Můžu se zeptat, kam jdeme?“

„U někoho je kalba. Na oslavu posledního školního dne nebo tak něco.“ Hart si posunul pytel s ledem výš na bok a nesl ho jako velké, neforemné dítě. „Jsi tu nová.“

„Dneska jsem se přistěhovala.“ Když si vybírala čokoládovou tyčinku, pořádně se nedívala, a teď si přečetla etiketu. S burizony. Hnus. Rose rozbalila obal a zakousla se. Nocí se neslo cvrkání cvrčků, kvákání rosniček a její hlasité křupání.

„Jsi ve čtvrtáku?“ zeptal se Hart.

„Jo, na podzim.“

„Já taky. To musí být dost blbý, měnit školu těsně před maturitou.“

Bylo tu naprosto hloupé vysvětlení, které zahrnovalo chaotický rozvod jejích rodičů a unáhlené rozhodnutí jejího otce sbalit se

a přestěhovat. Ale to poslední, co Rose chtěla, bylo zkazit Hartovi i sobě náladu tím, že mu převypráví celou rodinnou etudu. A tak nechala minuty tiše plynout, až se protáhly k bodu zlomu, pak jen přikývla a souhlasila. „Ne, jo, je to na hovno.“

„No, jestli ti to udělá radost, už sis našla kamaráda.“ Přehodil si pytel s ledem před hrud', chytil ho oběma rukama a jako vítěznou vlajku na vrcholu Everestu na pytel položil bradu. „Mě.“

Rose nevěděla, co to s tím okamžikem bylo – ten roztomilý kluk, jeho úsměv, upřímnost a z nějakého důvodu pytel s ledem –, ale všechno se naráz propojilo v opojnou alchymii, která ji zcela omámila. Byla ráda za noc a baldachýn stromů, který se nad nimi skláněl, takže Hart neviděl, jak moc se červená.

Šli, dokud řídnoucí stromy neustoupily domům. Došli k poliční ceduli, a když zahrnuli za roh, ocitli se ve světě světla a zvuků života. Rose se už teď stýskalo po tiché cestě, kde byli jen oni dva.

„Moc mě mrzí to tvoje triko,“ řekl Hart. „Seženu ti nový.“

Bylo jí jasné, že někdo, kdo nosí u sebe stodalarové bankovky, si to může dovolit. Ale výměna garderoby bylo to poslední, co se jí honilo hlavou. „Nemusíš.“

Už nepotřebovala, aby ji vedl. Dům, kde se konala kalba, stál uprostřed bloku jako rozbitá piňata; před dům se vylévaly hloučky lidí, obrubníky lemovala zaparkovaná auta. Věděla, že to jsou její budoucí spolužáci. A jak se Rose přibližovala k duncímu domu, jako rtuť v teploměru v ní stoupal strach. Chystala se poprvé představit svým budoucím spolužákům a vypadala, jako by na ni někdo zaútočil přezrálými rajčaty.

Hart zvedl pytel s ledem a vstoupil na prostranství před domem, ale Rose zůstala stát. „Já asi odtud půjdu pěšky domů.“

„Cože? Ne, seženu ti nový triko.“

Rose váhala, ale Hart pokračoval v chůzi a ona ho následovala, jako by je už teď k sobě poutal silný provaz. Zastavili se ve dveřích a mírně se rozestoupili, aby mezi nimi mohla projít dívka.

Podél Hartova krku, tam, kde pulzovala tepna, se leskly mokré krůpěje a Rose přemýšlela, jestli je to pot nebo kondenzace z pytle s ledem. Najednou měla – *směšnou* – chuť to místo olíznout, aby si to ověřila. Hart jí věnoval pobavený úšklebek a Rose odvrátila pohled, jako by ji přistihl při nemravných myšlenkách.

„Jen to tu někde odhodím,“ pronesl Hart a sjel pohledem na pytel s ledem. „Nikam nechod.“

Zanechal Rose ve vstupní hale a ona se instinktivně snažila nikomu nepřekážet. Nechtěla omylem někoho potřísnit červení Allura, natož aby ji někdo v tomhle tričku viděl, ale na takové úvahy už bylo pozdě. Dva chlapci u nízké komody v obýváku na ni zvědavě pokukovali, očima bloudili po jejím těle – a pak se k sobě otočili a začali se pochechtávat. Když Hart cestou do kuchyně procházel kolem nich, plácli ho po zádech a zdálo se, že mu říkají nějaký vtíp, protože se rozesmál. Ale než Rose stačila přemýšlet o tom, co to znamená a s jakými lidmi se Hart stýká, do jejího zorného pole vstoupila nová osoba.

Dívka, která najednou stála před ní, byla tak úchvatná, že Rose musela udělat krok zpět, aby ji dokázala celou vstřebat. Její krása dokázala člověka dostat do kolen, což bylo pozoruhodné, vzhledem k tomu, v jakém stavu se nacházela. Šaty měla přilepené k tělu, ale byly zmačkané, jako by v nich vylezla z postele. Medově hnědé vlasy měla rozčuchané a rozlétané, kolem obličeje jí poletovaly neposedné prameny, jako by byly nabitě elektřinou. Obočí měla záviděníhodně husté, ale neupravené. A pod ním měla oči orámované rozmazaným stínem a oční linkou, a stejně vypadaly

lépe než jakýkoli pečlivě vypracovaný smokey look, který Rose kdy zkusila. Ale ze všeho nejvíc ji zaujaly dívčiny oči. Modrá, zelená a zlaté skvrnky se spojily a vytvořily opál. A Rose jako první napadlo, jaké barvy by potřebovala, aby je dokázala adekvátně zachytit v malbě.

Jako druhé ji napadlo, proč jsou ty oči tak rozzlobené.

„Co tu děláš?“ zachroptěla dívka.

„Co?“

„Proč... nemůžeš pořádně...“

Rose se snažila formulovat nějakou pádnou repliku, odpověď, cokoliv, ale byla moc zmatená. Ať už se snažila přes rty dostat cokoliv, zakoplo to a uvízlo, mrtvé na místě.

„Už toho mám plný zuby,“ zaúpěla dívka a v přimhouřených očích se jí leskla nefalšovaná a ničím neředitelná zuřivost. „Je to pořád dokola a dokola a *dokola*. Tahle pitomá kalba – a pak se objevíš ty.“

Slova se konečně vyškábala ven z Roseina hrdla. „Myslím, že si mě pleteš... já tu jsem poprvé.“

Z dívčinych rtů uniklo nucené uchechtnutí a rozhýbalo tenké pramínky vlasů, které jí padaly kolem úst. „Ne, to teda nejsi.“

Všechny ty nádherné rysy jejího obličejce byly stažené do znepokojivého nepřátelství vůči Rose. A zmatek, který Rose vířil v nitru, se proměnil v něco s ostřejší hranou. „Urazila jsem ti matku nebo co?“ zeptala se.

Byla to typická newyorská odpověď. Ale protože to byla nejhorší noc Roseina života, slova dopadla na taneční parket s ohlušujícím nárazem. Mohlo to být klidně její umíráček, protože všichni kolem nich se najednou zastavili a upřeli na ni pohled.

„Hele, může tu být.“ Ta slova řekl kluk, který se právě prodíral davem. Vypadal mnohem mladší než všichni ostatní, ale

pohyboval se sebevědomě. „Tohle není žádný mejdlo pro VIP, Heather. Tady ctíme demokratické principy. Všichni jsou tu vítáni.“

Dívka – Heather – věnovala chlapci zmatený pohled. „Ty jsi nový.“

Jeho rysy se zkrřivily. „Jsem Lowell Chamberlain. Chodím o ročník níž než ty. Půjčil jsem ti...“

Heather přestala Lowellovi věnovat pozornost, což bylo dobře, protože nedořekl větu. Znovu se zaměřila na Rose, tentokrát jako by jí chtěla ublížit.

To, co se stalo pak, připomínalo choreografii. Lowell, chlapec, který bránil Rose, jí jemně položil ruku na lopatky, aby ji odvedl pryč. Heather mezitím nějaký urostlý týpek s hranatou čelistí objal kolem pasu a táhl ji opačným směrem. Vše se odehrálo jako viktoriánský tanec s partnery a předem danými pohyby. Ale než Heather odešla, naklonila se tak blízko, že Rose ucítila její dech. Sladký jako jahodový balzám na rty a hořký jako červené víno. „Jsi mrtvá,“ zašeptala Heather.

Kryptická slova zasáhla Rose jako ledová voda a zmrazila ji na místě. Ale nejnepokojivější na dívčině větě bylo, že nedokázala rozluštit, co tím chtěla říct. Neproněsla to rozzlobeně a nezněla ani výhružně. Bylo to prosté, záhadné konstatování. Než stačila zareagovat, Lowell jí už šeptal do ucha, jako by ji informoval o teroristickém útoku ze vzduchu. „Heatherina máma před třemi měsíci umřela.“

Rose najednou zadržela dech a pomalu a poraženě vydechla.

Do prdele.

„Jo,“ povzdechl si Lowell. Ale zdálo se, že ho trápí něco mnohem horšího. Zděšeně stáhl tvář posetou zarudlými pupínky na čele a bradě. Chytil se za vlasy na temeni hlavy a mezi bílými

klouby mu vykukovaly hnědé prstýnky. „Nemůžu uvěřit, že jsem použil slovo *mejdlo*. Jsem takový loser.“

Rose musela lhát, aby mu zvedla náladu. „*Mejdlo* je náhodou skvělý slovo.“

Lowell si promnul oči za brýlemi s tlustými skly, na jedné čočce mu zůstal otisk palce. „Ani nevíš, jak moc jsem se psychicky připravoval na rozhovor s Heather Hargroveovou, a když jsem se konečně rozhoupal, tak jsem ji vytočil a použil slovo *mejdlo*?“ Na tváři se mu objevila grimasa, jako by spolkl něco kyselého. Opřel se zády o nejbližší zeď a odevzdaně sklouzl dolů jako pták, který narazil do skleněné tabule. Rose později zjistila, že to byla Lowellova typická přehnaná reakce, ale v tu chvíli ji to rozhodilo natolik, že si k němu přidržela, aby se ujistila, že je v pohodě. „Urazil jsem její kalby,“ lamentoval Lowell. „Jak teď dostanu pozvánku na další?“

„Myslím, že byla pořádně opilá. Dost možná si nebude pamatovat, že jsi něco řekl.“

„Ona ani neví, kdo jsem,“ řekl Lowell. „Loni v létě v obchodě jsem jí vždycky dal kopeček navíc a ona na mě pomrkávala... *Myslel jsem*, že na mě pomrkávala. Možná má jen astigmatismus? Sakra!“

Toto bylo Roseino první setkání s člověkem, který se později stal jejím nejlepším kamarádem. Ale v tu chvíli se zmohla jen na neohrabané poklepání na rameno, protože se bála, že kdyby poklepala silněji, mohl by se rozpadnout. Možná bylo na čase odejít. Vstala a prodrala se davem, až se dostala zpět do předsíně. Právě v tu chvíli se znovu objevil Hart.

„Tohle jsem objevil v jedné ze skříní nahoře,“ prohlásil a podal jí tričko v odstínu perské modři. Rose ho roztáhla, aby si přečetla, co je na něm bílými tiskacími písmeny napsané. DIS: dobrovolný instruktor sexu.

Pokud existoval nějaký signál, že je čas odejít, byl to právě tenhle. „Myslím, že půjdu.“

„Určitě?“ zeptal se Hart. „Večer teprve...“

„Jo, zkazila jsem nějakému klukovi večer. A támhle ta holka mě už nesnáší.“

Hart pohledem následoval Rosein ukazováček až k Heather, která seděla na opěrce pohovky v obývacím pokoji. Vydechl. „Takže jsi už měla tu čest s mojí ségrou.“

Ovšemže, pomyslela si Rose. První noc v novém městě a ona si ve víc než jednom slova smyslu připadala na místě mrtvá.

Už se rozhodla. „Ráda jsem tě poznala, Harte.“

Rose sestoupila po schodech z verandy a vydala se pryč, aby za sebou nechala nejhorší večer svého života. Ale to, co považovala za nejhorší večer svého života, se nakonec ukázalo jako ten nejdůležitější. Potkala svou první lásku, největší nepřítelkyni a nejlepšího kamaráda, to všechno během jedné hodiny.

A to ještě ani neslyšela o zahradě.

3

Na to, aby se rozčilovala nad kuchyňským spotřebičem, bylo moc brzo ráno, ale i tak Rose zírала na kávovar a hlavou se jí honila palčivá touha vyhodit ho z okna. Poradilo by si s ním nejspíš i malé dítě, jenže Rose ho zaboга nedokázala zprovoznit. Nebyla zvyklá, že její den začíná bojem s elektronikou.

V New Yorku byly ranní rituály posvátné. Mára dorazila do práce ještě předtím, než se zbytek světa probudil, a tátův den začínal „kdykoli se mu zachtělo“, takže se pravidelně probouzel až po desáté. To znamenalo, že Rose stačilo vložit do kávovaru kapsli a v klidu naslouchat jeho uklidňujícímu bzucení.

Jenže kávovar při rozvodu připadl mámě a Rose teď zůstala napospas téhle otřískané relikvii z dob dávno minulých. Konvička na kávu, suchá jako kost, vypadala, jako by se jejímu utrpení vysmívala.

„TATI!“

Kdesi hluboko v domě se dvěma ložnicemi náhle utichl zvuk odtrhávání lepicí pásky z kartonové krabice a do kuchyně vběhl táta. Jim Pauly vypadal jako někdo, kdo šest let neprodal žádnou knihu a od rozvodu si už nemohl dovolit čekat, až ho múza vyláká z postele. Byl už oblečený na svůj první den v nové práci s pevnou osmihodinovou pracovní dobou.

Rose se na něj chtěla zlobit za to, že ji vytáhl ze školy jen čtyři dny před koncem třetího. Chtěla se na něj zlobit za to, že dovolil

mámě vzít si kávovar. Ale při pohledu na něj – snaživě vyfintěného v pomačkané košili a kravatě kvůli práci v železářství – trochu pokřála.

Ukázala na kávovar, jako by to byl letecký motor. „Nevím, jak to funguje.“

Táta vydechl. Naplnil nádržku vodou a vzal z nejbližší skříňky plechovku s mletou kávou a filtr. Celý proces vypadal docela jednoduše. Rose se to odmítala naučit.

Po včerejší kalbě našla cestu domů. Ukázalo se, že není tak těžké objevit v sousedství jediný dům v odstínu starorůžové. Vrátila se tak pozdě, že táta už spal. Rose ale byla plná energie. Osprchovala se, aby ze sebe smyla všechny zbytky třešňové ledové tříště. Ale když si lehla do postele, nemohla usnout. Zírala na prázdnou zeď před sebou a myslela na kluka, kterého potkala v obchodě na benzínce. Oslovila ji múza a Rose, stejně jako její táta, jí propadla. Odhodila peřinu a pomocí baterky v telefonu začala hledat přepravku s barvami. Našla ji v obývacím pokoji a táhla ji tichým domem, až ji dostala k nevkusně růžové stěně bez oken ve svém pokoji.

Táta hodně protestoval, když se rozhodla vzít si bednu s sebou. Tvrdil, že v Connecticutu se dají sehnat barvy na každém rohu. Ale šlo o princip. Některé tuby nebyly ani otevřené, a pokud si táta myslel, že se jich Rose zbaví, tak ji vůbec neznal. Aby mu to dala jasně najevo, navrhla mu, že si v tom případě nemusí brát svůj psací stroj Olympia z roku 1946. Vážil asi sto padesát kilo, při každém stisknutí klávesy drnčel jako sbíječka a za poslední tři roky z něj nevzešlo ani jediné literární slovo. Pak už táta neprotestoval.

Rose zůstala vzhůru celou noc a z růžové stěny si udělala plátno. Teď, zatímco káva kapala, táta opatrně pohledem přejel po

Roseiných šatech potřísněných barvou a vydal ze sebe ten nejvýznamnější povzdech na světě. Mísil se v něm smutek a rozčarování. Rose ještě nikdy v životě tak neurazil někdo, kdo neřekl ani slovo. A pak promluvil. „Prosím, neříkej mi, že se chystáš ven v tomhle.“

Rose se na sebe podívala a snažila vnímat sama sebe otcovými očima. Měla na sobě své obvyklé oblečení na malování. Staré vytahané bílé tričko a volné kapsáče, potřísněné a ztvrdlé od letitých skvrn od barvy. Bylo to barevné. Živé. Dokonce *veselé*. Navíc barvy ladily se skvrnami na ruce a předloktích, které se jí tak docela nepodařilo smýt v umyvadle. „Malovala jsem.“

„Vyspala ses vůbec?“

Ani trochu. „Docela jo.“

„Prosím, řekni mi, že jsi tentokrát alespoň použila plátno.“

To říct nemohla, a aby se vyhnula odpovědi, přešla ke skříňce nad dřezem a začala hledat hrnek, skříňka ale zela prázdnotou.

V New Yorku se Rose oblékala, jak se jí zachtělo. Dělalí to tak všichni. Když přišla do školy od hlavy až k patě zamazaná od barevných skvrn, nikdo ani nehnul brvou. Každý měl vlastní styl, ať už to byly pantofle a ponožky, nebo vintage trička za dolar, které vyhrabali v tom nejzapadlejším sekáči. Oblečení bylo stejnou měrou obyčejné, tragické nebo geniální a nikomu to nijak nevadilo. Ale dnes, poprvé v životě, to Roseině tátovi vadilo.

„Děti v Meadow Falls...“ začal táta. Od té doby, co s jemností čerstvě shozené atomové bomby oznámil, že se sem budou stěhovat, takhle táta začínal věty často. *Děti v Meadow Falls nejsou jako děti v New Yorku*, rád upozorňoval. *Děti v Meadow Falls žijí pomalejším tempem*, varoval ji. A dneska: „Děti v Meadow Falls si na vzhledu dost zakládají.“

Než se táta přestěhoval do New Yorku, aby se stal spisovatelem, vyrůstal v Meadow Falls. Tenhle dům vlastně patřil Roseině dědečkovi. Děda a táta spolu nevycházeli úplně nejlíp, ale v závěti dům odkázal svému synovi, což Rose nepovažovala za dostatečný důvod k přestěhování, ale táta to nazval jejich jedinou možností.

„Budu ignorovat fakt, že toho o dětech z Meadow Falls víš až děsivě hodně,“ prohodila Rose.

„Styl se může měnit, ale děti na maloměstě, jako je tohle, jsou vždycky stejné.“ Táta se zamračil. „Máš ve vlasech barvu.“

Rose opatrně prohrábla několik pramenů, až narazila na zashlou hrudku. Překvapilo ji, že si toho táta všiml. Od té doby, co změnila barvu vlasů z hnědé na odstín cukrové vaty, zbloudilé stříkance lépe splývaly s vlasy. Ale už delší dobu si nebarvila odstrosty, což možná vysvětlovalo, proč si toho všiml.

Rose vzala ze stohu vedle konvice papírový kelímeček a nalila si do něj kávu.

„Za tu včerejší hádku se omlouvám,“ pronesl táta. „Vím, že ze stěhování nejsi dvakrát nadšená. Chci, abys věděla, že tě chápu. Tvoje obavy jsou oprávněné. A jsem rád, že o tom vedeme otevřený a konstruktivní dialog.“

Když byla Rose svěřená tátovi do výlučné péče, první věc, co si táta koupil, bylo páte vydání ohmataného výtisku *Rodičovství pro začátečníky*. Od té doby mluvil s dcerou v názvech kapitol.

„Jdu, mám hodně práce,“ prohlásila Rose a zamířila ke dveřím.

„To je skvělé,“ odpověděl táta. „Běž se podívat do města.“ Zmizel v chodbě venkovského stavení, přitom recitoval seznam plánů a pokynů týkajících se Roseina nového života, pak se ale zarazil.

Rose bylo jasné, že vešel do jejího pokoje. Když znovu otevřel ústa, vykřikl: „CO JSI TO TĚ ZDI PROVEDLA?“

Ale Rose už vycházela z domu a chystala se vstoupit do svého nového života.

„Hodně práce“ bylo poněkud nadnesené tvrzení, ale Rose měla na svém seznamu úkolů jednu věc, kterou si potřebovala odškrtnout. Kráčela znovu po stopách včerejšího večera, po ulicích své nové čtvrti – bez chodníků, zato se stromovými alejemi –, až ji cesty zavedly zpět na místo činu. Rose u sebe z nějakého důvodu ještě pořád měla tričko s nápisem DIS: dobrovolný instruktor sexu a měla pocit, že tuhle výslužku musí vrátit.

Popelnice u chodníku přetékala odpadem, Rose do ní i tak hodila svůj prázdný kelímek od kávy a šla zazvonit. O chvíli později otevřel dveře chlapec, ten samý, který Rose bránil před Heather.

„Ach,“ udělala Rose. „Ahoj. Nevěděla jsem, že jsi tu kalbu pořád ty.“

Lowell za tlustými brýlemi přimhouřil oči. „Proč?“ zeptal se. „Nevypadám jako někdo, kdo dokáže uspořádat kalbu jak palbu?“ Ta otázka donutila Rose se na něj znovu a pozorněji zadívat. Ještě ho neznala, ale podle jeho velikosti, oblečení a aury, která z něj vyzařovala, si ho uměla představit jen jako organizátora párty, kde se hrajou židle. „To ne, vypadáš tak,“ odvětila. „Naprosto.“

„Byla to moje první akce,“ pokračoval Lowell a na tváři se mu objevil úsměv. „Řekl bych, že dopadla docela dobře.“

„Lowelle!“ ozval se ženský hlas z domu. „Radši začni uklízet!“

Rose si všimla, že obývací pokoj za Lowellem vypadal, jako by jím prošlo tornádo. Po celé místnosti byly poházené plastové kelímky,

v chlupatém koberci byly zamotané kousky chipsů a popcorn, gauč zdobily tmavé fleky a na podlaze ležela mozaika z keramických střepů.

„Už ti nikdo neřekne, jaký pak zůstane bordel,“ zašeptal Lowell. Posunul si brýle na nose a Rose si všimla, že má na rukou gumové rukavice, které mu sahaly téměř až k loktům. „Nevím, jestli po tomhle ještě někdy nějakou zorganizuju,“ řekl Lowell zamyšleně. „Ale rozhodně si myslím, že to stálo za to. Už jen kvůli společenské prestiži. Teď nějakou mám, což jsem předtím neměl..“

„No, myslím, že tohle je tvoje.“ Rose mu podala tričko. Lowell ho zvedl, prohlédl si ho a pak se podíval na Rose. „Ty jsi mi ho ukradla?“

„Ne, nikdy bych neukradla triko,“ řekla. „No, ne *tohle* triko.“

„Tak jak...?“

„LOWELLE!“ zahřměl znovu ženský hlas. „Jestli tam přijdu a obývací nebude uklizený..“

Lowell si přehodil tričko přes rameno, vyšel ze dveří a zavřel je za sebou. „Nechceš někam vyrazit?“ zeptal se.

Než stačila Rose odpovědět, už byl na schodech a mířil do otevřené garáže. „Vezmi si nějaké kolo.“

Uprostřed garáže byla hromada kol, jejich kovové rámy a kola se proplétaly jako náhrdelníky ve šperkovnici. Lowell si sundal gumové rukavice a hodil je na zem, pak škubnul za říditka jednoho z kol. Rose si nebyla jistá, co dělá, pak si uvědomila, že ho vytahuje. Někdo jí nabídl vyjížděku. Nehodlala to odmítnout.

Lowell nasedl na kolo. „Jeď za mnou.“

4

Rose opatrně zasunula kolo do stojanu, ale Lowell ho jen ledabyle opřel o lampu. „Ty si ho nezamkneš?“ podivila se Rose.

Podíval se na ni, jako by byla úplně nová, což v podstatě byla, alespoň tady. „Vidíš, jak je zrezivělý? Tenhle křáp nikdo neukradne.“

Rose se rozhlédla. Nebylo to jako rušný New York, ale hlavní třída vypadala jako ideální místo pro letní sobotu. Do obchodů a ven z nich se valily malé skupinky lidí a nikoho Lowellovo kolo nezajímalo. Ani samotného Lowella. Rose měla pocit, jako by vstoupila do cizího světa. Každý obchod byl úhledný butik s dřevěnými vývěsními štíty nad pruhovanými markýzami a květináči plnými květin pod velkými výkladními skříněmi. Minuli obchod s oblečením, burgrárnu, zmrzlinářství, knihkupectví, lékárnou. Na chodníku stály lavičky, promyšleně vysázené stromy poskytovaly stín. Na obrubníku se neválely žádné odpadky, na výlohách nebylo načmárané žádné graffiti, na chodníku nebyl ani jediný ohyzdný flek od staré žvýkačky. Rose opustila New York a náhodou se ocitla v obraze Normana Rockwella. Po zádech jí přeběhl mráz.

„Proč tak ženeš?“ zeptal se Lowell, který prakticky lupal po dechu, když Rose dohnal.

Opravdu chodí tak rychle? „Proč se tak šouráš?“ opáčila. Proč tu *všichni* chodí tak pomalu? Než Rose došla na konec bloku,

musela obejít nejméně čtyři různé lidi – tři z nich lízali zmrzlinu, v blažené nevědomosti z jejího neopodstatněného spěchu. Najednou pocítila newyorskou touhu někomu zakroutit krkem. Ale chvíli jí trvalo, než si uvědomila, že nikam nespěchá. A že možná potřebuje přijmout za své „pohodu“ ve výrazu „tempo na pohodu“. Když se pokusila zpomalit, poprvé opravdu pocítila, jaké je Meadow Falls. Nejvíc ji zaujalo, že tu bylo tolik *prostoru*.

Až doteď si Rose neuvědomovala, jak pevně vždy svírala ramena, jak strnule se držela, uvězněná mezi krabicemi města. Mra-kodrapy, úzké uličky s obchody, její střední škola, vtěsnaná mezi kancelářskou budovu a bytový dům. Dokonce i jejich byt v sedmém patře, do kterého v zimě pronikalo přirozené světlo jen přesně čtrnáct minut, než slunce zapadlo za budovu přes ulici a na zbytek dne zmizelo z dohledu.

Rose nevěděla, co si s tou spoustou prostoru počít, se vším tím místem, které mohla zabrat. Měla by si radostně poskočit? Dělají to děti v Meadow Falls? Těm, které se v tomhle světle vyhřívaly od narození, musela Rose připomínat upíra. Bledá, nedávno vyproštěná z rakve, takže jí ještě skřípaly klouby, mžourající do oslňujícího slunečního světla a znovu si zvykající na čerstvý vzduch. V nedaleké kostelní věži zazvonil zvon a ona sebou trhla, což ji pobavilo. Rose rozhodně nebyla zvyklá na obyčeje živých.

Lowell ukázal přes ulici na náměstí. „Půjdeme tamhle.“ Po celé délce náměstí se táhla pečlivě udržovaná zeleň a vypadala jako místo, které přímo volá po pikniku na dece z kostkované látky za hezkého počasí a ohňostroji za jasné noci. Když přecházeli ulici bez aut, Rose zachytila letmé pohledy kolemjdoucích. Nevypadali jako lidé v New Yorku. Vlastně vypadali jako ti, kteří vyrazili do New Yorku na představení na Broadwayi. Jejich oblečení

ladilo a neslo značky obchodů, které najdete v každém nákupním centru v Americe. Nic nebylo zašpiněné, roztrhané, žádné tkaničky rozvázané.

Rose se podívala na své boty – vojenské kanady – a i když vyšla ven v oblečení na malování, právě volba obuvi jí teď vadila nejvíc. Šněrovací boty byly určené pro život ve městě a ona byla zvyklá na tvrdý beton pod nimi, ale tady v parku se každým krokem bořila do trávy, což způsobovalo, že se její chůze lišila od chůze ostatních.

Nešlo jen o to, že se ocitla v obraze Normana Rockwella, ale že se svým potřísněným oblečením, vlasy pokrytými zaschlou barvou a těžkými, vleklými kroky měla Rose doslova pocit, že svou pouhou přítomností hyzdí celé město.

Jakmile došli k prvnímu stromu, sesula se na travu. „Zůstaneme tady,“ řekla.

Lowell se posadil na nohy vedle ní. Ukazovákem si otřel přední část brýlí, ovšem docílil jen toho, že je měl ještě špinavější. „No, proč seš *pořád* zacákaná od nějakého červeného hnusu?“ zeptal se.

Rose se na sebe podívala. Muralu, který včera v noci vytvořila, dominovaly různé odstíny červené, což se odráželo i na nejčerstvější vrstvě skvrn na jejím oblečení. Ale v zásadě neexistovala žádná omluva pro to, proč má ruce celé potřísněné barvou. Snažila se ji smýt, ale držela jako rozzuřená kopřivka, takže Rose vypadala, že má nějakou nakažlivou nemoc. Schovala ruce pod stehna a sedla si na ně. „Neřekla bych, že jsem *pořád*...“

„Včera večer jsi byla pocákaná od nějakého červeného hnusu a teď zase vypadáš, že se pomocí telekineze chystáš anihilovat děti na plese.“

Rose pomalu vykulila oči a zírala na Lowella. Vůbec toho klu-ka neznala, ale stačila jedna spontánní projížďka na kole po měs-tě a on se choval, jako by se znali už věky. Jeho otázka nepatřila do kategorie laskavých, a kdyby Rose měla hádat, řekla by, že to je je-den z důvodů, proč nemá onu „společenskou prestiž“, o kterou usi-luje. I tak jí ale Lowellův přímočarý, kousavý smysl pro humor připomínal domov. Překvapil ji zvuk vlastního smíchu.

Překvapil podle všeho i Lowella, jako by právě vysekl trik, kte-rý se mu nikdy předtím nepodařil.

„Nejsem *Carrie*,“ řekla Rose.

„To musí být litry a litry prasečí krve.“ Lowell přikývl, očivid-ně nabuzený úspěchem. „Zakládáš si na tom, že jsi nonstop ně-čím politá? Protože bych si v tom chtěl udělat hned jasno.“

Rose sípala a snažila se popadnout dech. Později zjistila, že Lo-well řekne něco vtipného tak zřídka, že když už se mu to podaří, pokračuje dál a vtip ždímá do detailů, až vtip skoro přestane být vtipem. Ale v tu chvíli se Rose nemohla přestat smát.

„To je barva,“ řekla nakonec, když se konečně nadechla. Třela si palcem červenou skvrnu na zápěstí, ale barva držela jako přibí-tá. „Měla jsem použít akrylové barvy. Olejové se smývají mno-hem hůř.“

„Takže ty jsi umělkyně?“ zeptal se Lowell.

Odpověď zněla *ano*, ale Rose se neodvážila ji vyslovit nahlas. Prohlašovat se za umělkyni jí připadalo namyšlené. Nakonec ze sebe vyrazila: „Je to jen koníček.“

„A tvůj táta je slavný spisovatel,“ podotkl Lowell.

„Slavný? To ani ne.“

„Slavný tady v okolí,“ upřesnil Lowell. „Všichni jsme o vás sly-šeli.“

Paulyovi tu byli jen jeden den a už o nich mluvilo celé město. Další věc, která by se v New Yorku, kde ani neznala jména lidí ze sousedního bytu, nikdy nestala.

„Co jste slyšeli?“

„Že se tvůj táta odtud odstěhoval a pak se prosadil v New Yorku, kde mu vyšlo pár knížek. Tvoji rodiče jsou rozvedení. Je ale velká otázka, proč žiješ s tátou a ne s mámou. Nemusíme o tom mluvit.“ Lowell nenuceně vytrhal několik stébel trávy, jedno po druhém, ale koutkem oka sledoval Rose a čekal na odpověď na velkou otázku.

Rose mu vyhověla. „Můj táta je všechno, jen ne slavný. Napsal tři romány, které četlo jen pár lidí. Dál psát mohl jen proto, že moje máma pracuje v korporátu. Žiju s ním, protože máma kvůli práci hodně cestuje.“

Lowell zamyšleně přikývl. „Všichni si myslí, že jsi velká newyorská snobka.“

„Snobka?“ To slovo Rose zaskočilo, zejména proto, že ji Lowell právě přirovnal k jednomu z nejarchetypálnějších krvavých vyvrhelů literatury. „Jsme tady, protože táta si už nemůže dovolit žít v New Yorku.“

„Takže jsi skončila tady v díře s námi chudáky.“

„Tak jsem to nemyslela,“ namítla Rose, ale Lowell obrátil pozornost k dívce, která otevírala dveře pickupu zaparkovaného před obchody. Rose ji poznala. Byla to ta dívka, která se do ní včera večer navázela. Ta samá, kvůli které se Lowell psychicky připravoval, aby s ní promluvil. Heather.

„Zkusíš s ní znovu promluvit?“

Lowell pokrčil rameny a zavrtěl hlavou. „Nejsem její typ.“

„A kdo je její typ?“

„Týpci, co se mlátí před publikem a říkají tomu fotbal.“

Rose sledovala, jak Lowell pozoruje Heather. Ano, vypadala jako modelka z billboardu, ale její osobnost byla nepřímou úměrná jejímu vzhledu.

„Možná se přihlásím do nějakého školního týmu,“ prohodil Lowell. „A budu sportovec.“

„Na to jsi trochu málo vyrostl, kámo.“ Rose ta slova vyklouzla z úst, než si to stačila rozmyslet, a okamžitě toho zalitovala. Ale stejně jako předtím, když se smáli Roseiným rukám, Lowell vyprskl. Smích přešel v chechtání, chechtání přešlo v řehtání, až se celý otřásal smíchem tak, že mu sklouzly brýle z nosu. Znovu se podíval na Heather a všiml si někoho nového. „Jsou tu obě Hargroveovic dvojčata.“

To přimělo Rose se otočit a v tu chvíli si všimla, že k pickupu míří Hart. „Nevěděla jsem, že jsou dvojčata,“ zamumlala. Hart nesl na rameni obrovský pytel s hlinou a zvedl ho na korbu auta. Rose bezděčně zatajila dech. Proč vždycky nosil nějaké těžké pytle? A proč to bylo to nejvíc sexy, co si dokázala představit, že dělá? No, ne *úplně* nejvíc.

Měla perfektní výhled – dost blízko, aby si ho mohla dobře prohlédnout, ale dost daleko, aby si neuvědomil, že ho svléká očima. A to byl ten správný výraz; Rose od něj nedokázala odtrhnout pohled. Nos, čelo a bradu v pevných liniích a konturách. Vlasy mu splývaly z čela v krátkých vlnách jantarové a bronzové, jako bouře na moři. Zelené oči mu jasně zářily, i z téhle dálky, i pod hustými řasami. Jeho opálení vypovídalo o tom, kolik času trávil na slunci. A jeho rty – spodní plnější než horní – jeho rty...

Rose šátrala prsty po trávě, až narazila na odkvetlou pampešliku. Utrhla ji a přiblížila si ji k obličejí, přejížděla peříčkovými

semínky po svých rtech a pozorovala Harta. Pak bezmyšlenkovitě zavřela oči a spontánně si něco přála. Odfoukla ochmýřené nažky, a když otevřela oči, zjistila, že ji Hart pozoruje.

A pak zatroubil klakson a Heather zabušila na volant. Hart odvrátil zrak, zajistil korbu a přeběhl k straně spolujezdce.

„Vypadá to, že nejsem jediný, kdo má hlavu plnou Hargroveů,“ prohodil Lowell.

Rose se probrala ze svého snění. „Nemám plnou hlavu nikoho,“ ohradila se. Její rozpálené tváře ale tvrdily něco jiného.

5

Rose potřebovala práci.

Největší rozdíl mezi životem v New Yorku a životem v Meadow Falls spočíval v tom, že když se v New Yorku chtěla někam dostat, stačilo nasednout na vlak nebo si zavolat taxík. Ale v Meadow Falls nejezdila ani veřejná doprava, ani Uber. A všechna kola v Lowellově garáži patřila jeho sourozencům. Pokud Rose chtěla vyrazit z domu ven, potřebovala využít řidičák, který si udělala vloni. A to znamenalo pořídit si auto. A to znamenalo najít si brigádu.

Den poté, co se seznámila s místním náměstím, se Rose vrátila a přešla na druhou stranu, aby se podívala do komunitního centra. Hlavní nástěnka byla posetá neonově barevnými letáky, které zvaly na garážové výprodeje a bingo večery nebo nabízely příležitosti k dobrovolnictví. Všechny letní brigády pro teenagery už byly podle všeho rozebrané, ale jeden leták, nepatrně zakrytý plakátem s pozvánkou na připravovaný muzikál místního divadelního souboru, upoutal Roseinu pozornost. Byl to inzerát na pozici výpomoci v hospici. Předchozí zkušenosti netřeba, teenageři vítáni. Papír, pomačkaný a ztvrdlý vlivem počasí, lemovaly odtrhávací proužky s vytištěným telefonním číslem a e-mailovou adresou. Ale zdálo se, že nikdo v Meadow Falls o práci v hospici nestál, protože trhací proužky byly všechny. Rose jeden odtrhla.

Brigádu získala, aniž by musela absolvovat pohovor, a v pondělí jí žena jménem Tonya provedla po zařízení.

„Plánuješ jít po maturitě studovat medicínu?“ zeptala se Tonya, když kráčely sterilní bílou chodbou.

Rose zavrtěla hlavou.

„Obvykle se k nám hlásí jen mladí lidé, co mají v plánu jít na medicínu.“ Tonya měla přízvuk, který Rose nedokázala umístit blíž než někam na jih. „A i tak sem jdou, jen když v nemocnici nejsou volná místa pro dobrovolníky.“

Cestou Tonya vyjmenovala, co všechno bude Roseinou náplní práce (plnit pokyny, dělat inventuru ve skladu a pomáhat hostům – „Hostům, nikdy ne pacientům,“ vysvětlila Tonya – s čímkoli, co potřebují). Tonya zavedla Rose do soukromého pokoje, kde seděl muž v křesle a sledoval *Kolotoč*.

„Zdravičko, pane Davisi!“ zahalasila Tonya. „Tohle je Rose Paulyová, naše nejnovější ošetřovatelka.“

„Ahoj, Rose Paulyová,“ řekl pan Davis. Byl to starý muž, ale Rose připadal jako každý jiný člověk, kterého potkáte na ulici, ne jako někdo, kdo je blízko smrti. Usmál se a jeho svráštělé tváře pokryly nádherné sítě vrásek, které prozrazovaly jeho věk, jako letokruhy na pařezu stromu. Rose zacukalo v prstech a dostala chuť nakreslit jeho portrét. „Byla bys tak laskavá a podala mi ovladač?“

Ukázal na noční stolek vedle postele a Rose mu ho rychle přinesla.

„Kdybyste něco potřeboval, stačí zavolat,“ řekla Tonya a téměř hned, jak vešly do pokoje, ho zase opustily.

„Vidíš, nic na tom není,“ pronesla Rose na chodbě. Došli ke dveřím s nápisem *Sesterna*. „Jediné, co po tobě chceme, je, abys pořád nekoukala do mobilu. I když zjistíš, že během směny nemáš co